

MONITORUL OFICIAL

AL

ROMÂNIEI

Anul 179 (XXIII) — Nr. 517

PARTEA I
LEGI, DECRETE, HOTĂRĂRI ȘI ALTE ACTE

Vineri, 22 iulie 2011

SUMAR

	<u>Pagina</u>
DECIZII ALE CURȚII CONSTITUȚIONALE	
Decizia nr. 538 din 28 aprilie 2011 referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 1 pct. 2 și 3 din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 151/2008 pentru modificarea și completarea Ordonanței Guvernului nr. 15/2008 privind creșterile salariale ce se vor acorda în anul 2008 personalului din învățământ.....	2–3
Decizia nr. 600 din 5 mai 2011 referitoare la excepția de neconstituționalitate a prevederilor art. 7 din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 24/2008 privind accesul la propriul dosar și deconspirarea Securității	3–5
Decizia nr. 627 din 12 mai 2011 referitoare la excepția de neconstituționalitate a prevederilor art. 11 alin. (1) din Legea nr. 213/1998 privind proprietatea publică și regimul juridic al acesteia, art. 5 din Legea fondului funciar nr. 18/1991, art. 120 alin. (2) din Legea nr. 215/2001 a administrației publice locale, precum și a celor ale art. 480 din Codul civil	5–7
Decizia nr. 638 din 17 mai 2011 referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 102 alin. (1) pct. 14 din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 195/2002 privind circulația pe drumurile publice	7–8
Decizia nr. 647 din 17 mai 2011 referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 287 din Legea nr. 53/2003 — Codul muncii și ale art. 304 ¹ din Codul de procedură civilă	9–10
Decizia nr. 655 din 17 mai 2011 referitoare la excepția de neconstituționalitate a prevederilor art. 452 alin. 2 lit. c) teza finală din Codul de procedură civilă	10–13
Decizia nr. 706 din 31 mai 2011 referitoare la excepția de neconstituționalitate a prevederilor art. 7 din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 51/2008 privind ajutorul public judiciar în materie civilă	14–15

DECIZII ALE CURȚII CONSTITUȚIONALE**CURTEA CONSTITUȚIONALĂ****DECIZIA Nr. 538**

din 28 aprilie 2011

**referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 1 pct. 2 și 3
din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 151/2008 pentru modificarea și completarea
Ordonanței Guvernului nr. 15/2008 privind creșterile salariale ce se vor acorda în anul 2008
personalului din învățământ**

Augustin Zegrean	— președinte
Acsinte Gaspar	— judecător
Petre Lăzăroiu	— judecător
Mircea Ștefan Minea	— judecător
Iulia Antoanella Motoc	— judecător
Ion Predescu	— judecător
Puskás Valentin Zoltán	— judecător
Tudorel Toader	— judecător
Cristina Cătălina Turcu	— magistrat-asistent

CURTEA,

având în vedere actele și lucrările dosarelor, constată următoarele:

Prin încheierile din 15 aprilie 2009, pronunțate în dosarele nr. 810/110/2009, nr. 256/110/2009, nr. 269/110/2009, nr. 847/110/2009, nr. 255/110/2009, nr. 839/110/2009, nr. 840/110/2009, nr. 817/110/2009, nr. 821/110/2009, nr. 842/110/2009, nr. 250/110/2009, nr. 251/110/2009, nr. 236/110/2009, nr. 232/110/2009, nr. 257/110/2009, nr. 849/110/2009, nr. 230/110/2009 și nr. 239/110/2009

Tribunalul Bacău — Secția civilă a sesizat Curtea Constituțională cu excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 1 pct. 2 și 3 din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 151/2008 pentru modificarea și completarea Ordonanței Guvernului nr. 15/2008 privind creșterile salariale ce se vor acorda în anul 2008 personalului din învățământ.

Excepția de neconstituționalitate a fost ridicată de Sindicatul Liber din Învățământul Județului Bacău, în numele membrilor de sindicat, în cauze având ca obiect pretenții bănești.

În motivarea excepției de neconstituționalitate autorul acesteia susține că dispozițiile legale criticate încalcă prevederile constituționale ale art. 1 alin. (4) și (5), art. 41 alin. (2), art. 47 alin. (1), art. 61 alin. (1), art. 102 alin. (1) și (2), art. 115 alin. (4) și (6) și art. 141. În acest sens se arată, în esență, că Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 151/2008 reprezintă un act adoptat împotriva voinței Parlamentului, emis fără consultarea Consiliului Economic și Social, că nu este motivată urgența adoptării acestei ordonanțe, precum și că nu este precizată situația extraordinară a cărei reglementare nu poate fi amânată.

Tribunalul Bacău — Secția civilă apreciază că excepția de neconstituționalitate este întemeiată, arătând, în acest sens, că dispozițiile de lege criticate încalcă prevederile art. 1 alin. (4), art. 61 alin. (1) și art. 115 alin. (6) din Constituție, deoarece nu există o situație extraordinară a cărei reglementare să nu poată fi amânată și care să justifice adoptarea Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 151/2008.

În conformitate cu dispozițiile art. 30 alin. (1) din Legea nr. 47/1992, încheierile de sesizare au fost comunicate președinților celor două Camere ale Parlamentului, Guvernului și Avocatului Poporului, pentru a-și formula punctele de vedere cu privire la excepția de neconstituționalitate.

Președinții celor două Camere ale Parlamentului, Guvernul și Avocatul Poporului nu au comunicat punctele lor de vedere asupra excepției de neconstituționalitate.

CURTEA,

examinând încheierile de sesizare, rapoartele întocmite de judecătorul-raportor, concluziile procurorului, dispozițiile legale

Cu participarea reprezentantului Ministerului Public, procuror Carmen-Cătălina Gliga.

Pe rol se află soluționarea excepției de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 1 pct. 2 și 3 din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 151/2008 pentru modificarea și completarea Ordonanței Guvernului nr. 15/2008 privind creșterile salariale ce se vor acorda în anul 2008 personalului din învățământ, excepție ridicată de Sindicatul Liber din Învățământul Județului Bacău, în numele membrilor de sindicat, în Dosarul nr. 810/110/2009 al Tribunalului Bacău — Secția civilă, care formează obiectul Dosarului Curții Constituționale nr. 3.122D/2010.

La apelul nominal se constată lipsa părților, față de care procedura de citare este legal îndeplinită.

Președintele dispune să se facă apelul și în dosarele nr. 3.123D/2010—3.139D/2010 având ca obiect o excepție de neconstituționalitate cu obiect identic, ridicată de același autor în dosarele nr. 256/110/2009, nr. 269/110/2009, nr. 847/110/2009, nr. 255/110/2009, nr. 839/110/2009, nr. 840/110/2009, nr. 817/110/2009, nr. 821/110/2009, nr. 842/110/2009, nr. 250/110/2009, nr. 251/110/2009, nr. 236/110/2009, nr. 232/110/2009, nr. 257/110/2009, nr. 849/110/2009, nr. 230/110/2009 și nr. 239/110/2009 ale Tribunalului Bacău — Secția civilă.

La apelul nominal lipsesc părțile, față de care procedura de citare este legal îndeplinită.

Curtea, având în vedere obiectul identic al excepțiilor de neconstituționalitate ridicate în dosarele sus-menționate, din oficiu, pune în discuție conexarea dosarelor nr. 3.123D—3.139D/2010 la Dosarul nr. 3.122D/2010.

Reprezentantul Ministerului Public este de acord cu măsura conexării.

Curtea, în temeiul dispozițiilor art. 53 alin. (5) din Legea nr. 47/1992, dispune conexarea dosarelor nr. 3.123D—3.139D/2010 la Dosarul nr. 3.122D/2010, care este primul înregistrat.

Cauza fiind în stare de judecată, președintele Curții acordă cuvântul pe fond.

Reprezentantului Ministerului Public solicită respingerea excepției de neconstituționalitate ca devenită inadmisibilă.

criticate, raportate la prevederile Constituției, precum și Legea nr. 47/1992, reține următoarele:

Curtea Constituțională a fost legal sesizată și este competentă, potrivit dispozițiilor art. 146 lit. d) din Constituție, precum și ale art. 1 alin. (2), ale art. 2, 3, 10 și 29 din Legea nr. 47/1992, să soluționeze prezenta excepție.

Obiectul excepției de neconstituționalitate îl constituie prevederile art. 1 pct. 2 și 3 din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 151/2008 pentru modificarea și completarea Ordonanței Guvernului nr. 15/2008 privind creșterile salariale ce se vor acorda în anul 2008 personalului din învățământ, [și nu prevederile „art. 1 alin. 1 pct. 2 și 3 din O.U.G. nr. 136/2008” așa cum greșit rezultă din dispozitivul încheierii de sesizare a Curții Constituționale].

Autorul excepției susține că sunt încălcate prevederile constituționale ale art. 1 alin. (4) și (5) privind statul român, art. 41 alin. (2) referitor la muncă și protecția socială a muncii, art. 47 alin. (1) privind nivelul de trai, art. 61 alin. (1) referitor la rolul Parlamentului, art. 102 alin. (1) și (2) privind rolul și structura Guvernului, art. 115 alin. (4) și (6) referitor la delegarea legislativă și art. 141 privind Consiliul Economic și Social.

Pentru considerentele expuse mai sus, în temeiul art. 146 lit. d) și al art. 147 alin. (4) din Constituție, al art. 1—3, al art. 11 alin. (1) lit. A.d) și al art. 29 din Legea nr. 47/1992,

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

În numele legii

DECIDE:

Respinge, ca devenită inadmisibilă, excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 1 pct. 2 și 3 din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 151/2008 pentru modificarea și completarea Ordonanței Guvernului nr. 15/2008 privind creșterile salariale ce se vor acorda în anul 2008 personalului din învățământ, excepție ridicată de Sindicatul Liber din Învățământul Județului Bacău, în numele membrilor de sindicat, în dosarele nr. 810/110/2009, nr. 256/110/2009, nr. 269/110/2009, nr. 847/110/2009, nr. 255/110/2009, nr. 839/110/2009, nr. 840/110/2009, nr. 817/110/2009, nr. 821/110/2009, nr. 842/110/2009, nr. 250/110/2009, nr. 251/110/2009, nr. 236/110/2009, nr. 232/110/2009, nr. 257/110/2009, nr. 849/110/2009, nr. 230/110/2009 și nr. 239/110/2009 ale Tribunalului Bacău — Secția civilă

Definitivă și general obligatorie.

Pronunțată în ședința publică din data de 28 aprilie 2011.

PREȘEDINTELE CURȚII CONSTITUȚIONALE,
AUGUSTIN ZEGREAN

Magistrat-asistent,
Cristina Cătălina Turcu

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

DECIZIA Nr. 600

din 5 mai 2011

referitoare la excepția de neconstituționalitate a prevederilor art. 7 din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 24/2008 privind accesul la propriul dosar și deconspirarea Securității

Augustin Zegrean	— președinte
Aspazia Cojocaru	— judecător
Acsinte Gaspar	— judecător
Petre Lăzăroiu	— judecător
Mircea Ștefan Minea	— judecător
Iulia Antoanella Motoc	— judecător
Ion Predescu	— judecător
Puskás Valentin Zoltán	— judecător
Tudorel Toader	— judecător
Ioana Marilena Chiorean	— magistrat-asistent

Cu participarea reprezentantului Ministerului Public, procuror
Simona Ricu.

Pe rol se află soluționarea excepției de neconstituționalitate a prevederilor art. 7 din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 24/2008 privind accesul la propriul dosar și deconspirarea Securității, excepție ridicată de Ioan Sallai în Dosarul nr. 24.310/3/2008 al Curții de Apel București — Secția a VIII-a contencios administrativ și fiscal.

La apelul nominal răspunde consilierul juridic Mihaela Jugaru, cu delegația depusă în ședință publică, pentru Consiliul Național pentru Studierea Arhivelor Securității (C.N.S.A.S.), lipsă fiind autorul excepției de neconstituționalitate, față de care procedura de citare a fost legal îndeplinită.

Cauza fiind în stare de judecată, președintele Curții acordă cuvântul consilierului juridic al Consiliului Național pentru Studierea Arhivelor Securității, care solicită respingerea excepției de neconstituționalitate, invocând în acest sens jurisprudența Curții Constituționale, potrivit căreia acest Consiliu nu mai are atribuții jurisdicționale.

Reprezentantul Ministerului Public pune concluzii de respingere, ca neîntemeiată, a excepției de neconstituționalitate, făcând referire la Decizia Curții Constituționale nr. 980/2009.

CURTEA,

având în vedere actele și lucrările dosarului, constată următoarele:

Prin Încheierea din 17 iunie 2010, pronunțată în Dosarul nr. 24.310/3/2008, **Curtea de Apel București — Secția a VIII-a contencios administrativ și fiscal a sesizat Curtea Constituțională cu excepția de neconstituționalitate a prevederilor art. 7 din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 24/2008 privind accesul la propriul dosar și deconspirarea Securității**. Excepția de neconstituționalitate a fost ridicată de pârâtul Ioan Sallai într-o cauză de contencios administrativ având ca obiect soluționarea acțiunii în constatare formulată de Consiliul Național pentru Studierea Arhivelor Securității.

În motivarea excepției de neconstituționalitate autorul acesteia susține că prevederile de lege criticate sunt neconstituționale, deoarece conferă C.N.S.A.S.-ului posibilitatea de a se pronunța asupra existenței sau inexistenței calității de colaborator al Securității prin întocmirea unei note de constatare, oferindu-se astfel atribuții jurisdicționale, ceea ce conduce la încălcarea principiului separației puterilor în stat.

Totodată, apreciază că prin întocmirea notei de constatare i se atribuie persoanei în cauză semnificația de persoană vinovată, chiar înainte de pronunțarea unei hotărâri judecătorești irevocabile de constatare a calității de colaborator al Securității.

Mai arată că prin reglementarea criticată se creează un dezechilibru între presupusul autor al faptelor și autoritățile care au atribuții de cercetare a unor asemenea activități.

Curtea de Apel București — Secția a VIII-a contencios administrativ și fiscal consideră că excepția de neconstituționalitate este neîntemeiată, având în vedere că prin adoptarea Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 24/2008 s-a realizat modificarea esențială a regimului juridic aplicabil persoanelor verificate sub aspectul constatării calității de lucrător sau colaborator al Securității, precum și o reconfigurare a C.N.S.A.S.-ului, ca autoritate administrativă autonomă, lipsită de atribuții jurisdicționale, ale cărei acte privind accesul la propriul dosar și deconspirarea Securității să fie supuse controlului instanțelor de judecată.

Potrivit prevederilor art. 30 alin. (1) din Legea nr. 47/1992, încheierea de sesizare a fost comunicată președinților celor două Camere ale Parlamentului, Guvernului și Avocatului Poporului, pentru a-și exprima punctele de vedere asupra excepției de neconstituționalitate.

Guvernul, președinții celor două Camere ale Parlamentului și Avocatul Poporului nu au comunicat punctele lor de vedere asupra excepției de neconstituționalitate.

CURTEA,

examinând încheierea de sesizare, raportul întocmit de judecătorul-raportor, susținerile părții prezente, concluziile

procurorului, dispozițiile legale criticate, raportate la prevederile Constituției, precum și Legea nr. 47/1992, reține următoarele:

Curtea Constituțională a fost legal sesizată și este competentă, potrivit dispozițiilor art. 146 lit. d) din Constituție, precum și ale art. 1 alin. (2), ale art. 2, 3, 10 și 29 din Legea nr. 47/1992, să soluționeze excepția de neconstituționalitate.

Obiectul excepției de neconstituționalitate îl constituie prevederile art. 7 din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 24/2008 privind accesul la propriul dosar și deconspirarea Securității, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 182 din 10 martie 2008, modificate prin Legea nr. 293/2008 pentru aprobarea Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 24/2008 privind accesul la propriul dosar și deconspirarea Securității, lege publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 800 din 28 noiembrie 2008.

Textul de lege criticat are următorul cuprins:

„Art. 7. — (1) În baza verificărilor prevăzute la art. 6 alin. (1), direcția de specialitate întocmește o notă de constatare cu privire la existența sau inexistența calității de lucrător al Securității sau de colaborator al acesteia pentru persoana care a făcut obiectul verificării.

(2) Nota de constatare se înaintează Colegiului Consiliului Național pentru Studierea Arhivelor Securității, însoțită de întreaga documentație care a stat la baza întocmirii ei, precum și de avizul Direcției juridice din cadrul Consiliului Național pentru Studierea Arhivelor Securității.

(3) Nota de constatare a calității de lucrător al Securității sau de colaborator al acesteia cuprinde: numele, prenumele, numele conspirativ, acolo unde există, ale persoanei verificate, perioada activității în cadrul Securității sau a colaborării cu aceasta, în sensul prezentei ordonanțe de urgență, precum și lista documentelor pe baza cărora a fost emisă.”

Autorul excepției de neconstituționalitate susține că prevederile de lege criticate contravin dispozițiilor constituționale ale art. 23 alin. (11) privind prezumția de nevinovăție și ale art. 126 alin. (1) privind înfăptuirea justiției de către Înalta Curte de Casație și Justiție și celelalte instanțe judecătorești, precum și celor ale art. 6 din Convenția pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale, referitoare la dreptul la un proces echitabil.

Examinând excepția de neconstituționalitate, Curtea constată că, prin mai multe decizii, s-a pronunțat asupra constituționalității prevederilor de lege criticate, raportate la dispozițiile constituționale invocate.

Astfel, în ceea ce privește pretinsa nerespectare a prezumției de nevinovăție, prin Decizia nr. 267 din 24 februarie 2009, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 225 din 7 aprilie 2009, Curtea a observat că această instituție, consacrată de prevederile art. 23 alin. (11) din Legea fundamentală, nu este aplicabilă procesului declanșat în temeiul dispozițiilor Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 24/2008. Cu toate acestea, deși prezumția nu cunoaște o reglementare expresă în materie civilă, dispozițiile art. 1169 din Codul civil, care pot fi invocate în soluționarea acțiunilor în constatare, prevăd că „cel ce face o propunere înaintea judecății trebuie să o dovedească”. Astfel, legea asigură echilibrul procesual al părților în litigiu și dă expresie unui principiu fundamental al dreptului procesual — principiul aflării adevărului, statuat de art. 129 alin. 5 din Codul de procedură civilă, potrivit căruia: „Judecătorii au îndatorirea să stăruie, prin toate mijloacele legale, pentru a preveni orice greșeală privind aflarea adevărului în cauză, pe baza stabilirii faptelor și prin aplicarea corectă a legii, în scopul pronunțării unei hotărâri temeinice și legale. Ei vor putea ordona administrarea probelor pe care le consideră necesare, chiar dacă părțile se împotrivesc.”

Totodată, prin Decizia nr. 815 din 19 mai 2009, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 394 din 11 iunie 2009, Curtea a observat că prin Ordonanța de urgență a Guvernului

nr. 24/2008 s-a realizat o reconfigurare a C.N.S.A.S., ca autoritate administrativă autonomă, lipsită de atribuții jurisdicționale, ale cărei acte privind accesul la dosar și deconspirarea Securității sunt supuse controlului instanțelor de judecată. În condițiile în care acțiunea în constatarea calității de lucrător al Securității este introdusă la o instanță de judecată, a cărei hotărâre poate fi atacată cu recurs, dispozițiile criticate nu sunt de natură a încălca dreptul la un proces echitabil, părțile având, deopotrivă, posibilitatea de a uza de garanțiile prevăzute

de legea procesual civilă pentru a-și susține poziția asupra problemelor de fapt și de drept.

Întrucât criticile de neconstituționalitate din prezenta cauză privesc, în esență, aceleași aspecte și având în vedere că nu au intervenit elemente noi, de natură să determine schimbarea jurisprudenței Curții Constituționale, considerentele și soluțiile deciziilor menționate își păstrează valabilitatea și în cauza de față.

Pentru considerentele expuse mai sus, în temeiul art. 146 lit. d) și al art. 147 alin. (4) din Constituție, precum și al art. 1—3, al art. 11 alin. (1) lit. A.d) și al art. 29 din Legea nr. 47/1992,

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

În numele legii

DECIDE:

Respinge, ca neîntemeiată, excepția de neconstituționalitate a prevederilor art. 7 din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 24/2008 privind accesul la propriul dosar și deconspirarea Securității, excepție ridicată de Ioan Sallai în Dosarul nr. 24.310/3/2008 al Curții de Apel București — Secția a VIII-a contencios administrativ și fiscal.

Definitivă și general obligatorie.

Pronunțată în ședința publică din data de 5 mai 2011.

PREȘEDINTELE CURȚII CONSTITUȚIONALE,
AUGUSTIN ZEGREAN

Magistrat-asistent,
Ioana Marilena Chiorean

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

DECIZIA Nr. 627

din 12 mai 2011

referitoare la excepția de neconstituționalitate a prevederilor art. 11 alin. (1) din Legea nr. 213/1998 privind proprietatea publică și regimul juridic al acesteia, art. 5 din Legea fondului funciar nr. 18/1991, art. 120 alin. (2) din Legea nr. 215/2001 a administrației publice locale, precum și a celor ale art. 480 din Codul civil

Augustin Zegrean	— președinte
Aspazia Cojocar	— judecător
Acsinte Gaspar	— judecător
Petre Lăzăroiu	— judecător
Iulia Antoanella Motoc	— judecător
Ion Predescu	— judecător
Puskás Valentin Zoltán	— judecător
Tudorel Toader	— judecător
Ingrid Alina Tudora	— magistrat-asistent

La apelul nominal lipsesc părțile, față de care procedura de citare este legal îndeplinită.

Cauza fiind în stare de judecată, președintele acordă cuvântul reprezentantului Ministerului Public, care pune concluzii de respingere a excepției de neconstituționalitate ca neîntemeiată, sens în care invocă jurisprudența în materie a Curții Constituționale.

CURTEA,

având în vedere actele și lucrările dosarului, constată următoarele:

Prin Sentința civilă nr. 5.365 din 12 mai 2010, pronunțată în Dosarul nr. 2.237/288/2009, **Judecătoria Râmnicu Vâlcea a sesizat Curtea Constituțională cu excepția de neconstituționalitate a prevederilor art. 11 alin. (1) din Legea nr. 213/1998 privind proprietatea publică și regimul juridic al acesteia, art. 5 din Legea fondului funciar nr. 18/1991, art. 120 alin. (2) din Legea nr. 215/2001 a administrației publice locale, precum și a celor ale art. 480 din Codul civil, excepție ridicată de Marin Petru Coveianu într-o cauză civilă având ca obiect revendicare.**

Cu participarea reprezentantului Ministerului Public, procuror Antonia Constantin.

Pe rol se află soluționarea excepției de neconstituționalitate a prevederilor art. 11 alin. (1) din Legea nr. 213/1998 privind proprietatea publică și regimul juridic al acesteia, art. 5 din Legea fondului funciar nr. 18/1991, art. 120 alin. (2) din Legea nr. 215/2001 a administrației publice locale, precum și a celor ale art. 480 din Codul civil, excepție ridicată de Marin Petru Coveianu în Dosarul nr. 2.237/288/2009 al Judecătoria Râmnicu Vâlcea.

În motivarea excepției de neconstituționalitate autorul acesteia susține că prin prevederile legale criticate se instituie o situație discriminatorie, în sensul că permite anumitor persoane și autorități publice să poată dobândi bunuri proprietate privată. De asemenea, apreciază că „în mod discriminatoriu ar putea fi revendicate, evaluate și valorificate bunuri imobile proprietate privată, dobândite prin modalitățile expres prevăzute de lege și cu respectarea condițiilor prevăzute de lege, respectiv cu respectarea principiilor fundamentale ale Constituției României, inclusiv cel al consensualismului”.

Judecătoria Râmnicu Vâlcea consideră că prevederile legale criticate nu contravin normelor constituționale invocate.

Potrivit prevederilor art. 30 alin. (1) din Legea nr. 47/1992, încheierea de sesizare a fost comunicată președinților celor două Camere ale Parlamentului, Guvernului și Avocatului Poporului, pentru a-și exprima punctele de vedere asupra excepției de neconstituționalitate.

Președinții celor două Camere ale Parlamentului, Guvernul și Avocatul Poporului nu au comunicat punctele lor de vedere asupra excepției de neconstituționalitate.

CURTEA,

examinând încheierea de sesizare, raportul întocmit de judecătorul-raportor, concluziile procurorului, prevederile legale criticate, raportate la dispozițiile Constituției, precum și Legea nr. 47/1992, reține următoarele:

Curtea Constituțională a fost legal sesizată și este competentă, potrivit dispozițiilor art. 146 lit. d) din Constituție, ale art. 1 alin. (2), ale art. 2, 3, 10 și 29 din Legea nr. 47/1992, să soluționeze excepția de neconstituționalitate.

Obiectul excepției de neconstituționalitate îl constituie prevederile art. 11 alin. (1) din Legea nr. 213/1998 privind proprietatea publică și regimul juridic al acesteia, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 448 din 24 noiembrie 1998, art. 5 din Legea fondului funciar nr. 18/1991, republicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 1 din 5 ianuarie 1998, art. 120 alin. (2) din Legea nr. 215/2001 a administrației publice locale, republicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 123 din 20 februarie 2007, precum și ale art. 480 din Codul civil.

Textele de lege criticate au următorul conținut:

— Art. 11 alin. (1) din Legea nr. 213/1998: „*Bunurile din domeniul public sunt inalienabile, insesizabile și imprescriptibile, după cum urmează:*

a) *nu pot fi înstrăinate; ele pot fi date numai în administrare, concesionate sau închiriate, în condițiile legii;*

b) *nu pot fi supuse executării silite și asupra lor nu se pot constitui garanții reale;*

c) *nu pot fi dobândite de către alte persoane prin uzucapiune sau prin efectul posesiei de bună-credință asupra bunurilor mobile.”;*

— Art. 5 din Legea nr. 18/1991: „(1) *Aparțin domeniului public terenurile pe care sunt amplasate construcții de interes public, piețe, căi de comunicații, rețele stradale și parcuri publice, porturi și aeroporturi, terenurile cu destinație forestieră, albiile râurilor și fluviilor, cuvetele lacurilor de interes public, fundul apelor maritime interioare și al mării teritoriale, țărmurile Mării Negre, inclusiv plajele, terenurile pentru rezervații naturale și parcuri naționale, monumentele, ansamblurile și siturile arheologice și istorice, monumentele naturii, terenurile pentru nevoile apărării sau pentru alte folosințe care, potrivit legii, sunt*

de domeniul public ori care, prin natura lor, sunt de uz sau interes public.

(2) *Terenurile care fac parte din domeniul public sunt inalienabile, insesizabile și imprescriptibile. Ele nu pot fi introduse în circuitul civil decât dacă, potrivit legii, sunt dezafectate din domeniul public.*

(3) *Terenurile pe care sunt amplasate rețele stradale și parcuri publice, terenurile pentru rezervații naturale și parcuri naționale, monumentele, ansamblurile și siturile arheologice și istorice, monumentele naturii nu pot fi dezafectate din domeniul public decât în cazuri de excepție pentru lucrări de interes național.”;*

— Art. 120 alin. (2) din Legea nr. 215/2001: „*Bunurile ce fac parte din domeniul public sunt inalienabile, imprescriptibile și insesizabile.”;*

— Art. 480 din Codul civil: „*Proprietatea este dreptul ce are cineva de a se bucura și a dispune de un lucru în mod exclusiv și absolut, însă în limitele determinate de lege.”*

În opinia autorului excepției de neconstituționalitate, textele de lege criticate contravin dispozițiilor constituționale ale art. 16 alin. (1) și (2) privind egalitatea cetățenilor în fața legii și a autorităților publice, art. 21 alin. (2) privind accesul liber la justiție, precum și celor ale art. 44 alin. (2) teza întâi privind garantarea dreptului de proprietate privată.

Examinând excepția de neconstituționalitate, Curtea constată că asupra constituționalității art. 11 din Legea nr. 213/1998 s-a mai pronunțat prin Decizia nr. 143 din 10 aprilie 2003, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 476 din 3 iulie 2003, statuând că prevederile legale criticate stabilesc regimul proprietății publice, dezvoltând și precizând conținutul dispoziției art. 136 alin. (4) din Constituție, potrivit căreia „*Bunurile proprietate publică sunt inalienabile*”.

În temeiul acestui principiu constituțional, dezvoltat prin prevederile art. 11 din Legea nr. 213/1998, bunurile care fac obiect al proprietății publice sunt scoase din circuitul civil general. Or, este evident că inalienabilitatea bunurilor care constituie obiect al dreptului de proprietate publică impune nu numai soluția interdicției înstrăinării lor, ci, ca o consecință, și imposibilitatea dobândirii acestora de către terți prin oricare alt mod de dobândire reglementat de lege. Curtea a reținut că nu este restrâns dreptul la intentarea unei acțiuni în revendicare, ci se statuează asupra regimului proprietății statului privind bunurile ce fac obiectul domeniului public, o dată ce acestea au fost astfel declarate și încadrate. În aceste condiții nu este încălcat nici accesul la justiție al celor interesați, principiu prevăzut de art. 21 din Constituție, și nici principiu constituțional al egalității în drepturi.

De altfel, Curtea observă că obiectul cauzei de față îl constituie o acțiune în revendicare a unui teren. Or, sub acest aspect, Legea fondului funciar nr. 18/1991 a stabilit, la art. 5 alin. (1), că „*Aparțin domeniului public terenurile pe care sunt amplasate construcții de interes public, piețe, căi de comunicații [...]*”, iar la alin. (2) al aceluiași articol s-a prevăzut că „*Terenurile care fac parte din domeniul public sunt inalienabile, insesizabile și imprescriptibile. Ele nu pot fi introduse în circuitul civil decât dacă, potrivit legii, sunt dezafectate din domeniul public*”. În același sens sunt și prevederile art. 120 alin. (2) din Legea nr. 215/2001, potrivit cărora „*Bunurile ce fac parte din domeniul public sunt inalienabile, imprescriptibile și insesizabile*”.

De asemenea, prin Decizia nr. 61 din 31 martie 1998, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 274 din 23 iulie 1998, Curtea a reținut că art. 5 alin. (1) din Legea

nr. 18/1991 enumeră bunurile obiect exclusiv al proprietății publice. Așa fiind, bunurile proprietate publică nu au același regim juridic cu cel al bunurilor proprietate privată, deoarece unele sunt enumerate la art. 136 alin. (3) din Constituție, iar altele sunt stabilite de lege, fie tot prin enumerare, fie prin precizarea unui criteriu cu ajutorul căruia ele să se poată determina, și anume cel al unității publice.

În ceea ce privește art. 480 din Codul civil, Curtea a statuat în jurisprudența sa că acest text de lege este constituțional. Astfel, prevederile criticate dau definiția legală a proprietății, precizând că dreptul de proprietate este atât un drept absolut, ce

rezultă din exercitarea celor trei atribute ale acestui drept real, *usus, fructus și abusus*, cât și un drept exclusiv, din punctul de vedere al titularului care îl poate exercita în mod liber, cu respectarea însă a ordinii publice și a dispozițiilor imperative ale legii.

Soluțiile pronunțate în deciziile menționate, precum și considerentele pe care acestea s-au bazat își mențin valabilitatea și în cauza de față, întrucât nu au fost aduse elemente noi, de natură a determina schimbarea jurisprudenței Curții Constituționale.

Pentru motivele expuse, în temeiul art. 146 lit. d) și al art. 147 alin. (4) din Constituție, precum și al art. 1—3, al art. 11 alin. (1) lit. A.d) și al art. 29 din Legea nr. 47/1992,

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

În numele legii

DECIDE:

Respinge, ca neîntemeiată, excepția de neconstituționalitate a prevederilor art. 11 alin. (1) din Legea nr. 213/1998 privind proprietatea publică și regimul juridic al acesteia, art. 5 din Legea fondului funciar nr. 18/1991, art. 120 alin. (2) din Legea nr. 215/2001 a administrației publice locale, precum și a celor ale art. 480 din Codul civil, excepție ridicată de Marin Petru Coveianu în Dosarul nr. 2.237/288/2009 al Judecătoria Râmnicu Vâlcea.

Definitivă și general obligatorie.

Pronunțată în ședința publică din data de 12 mai 2011.

PREȘEDINTELE CURȚII CONSTITUȚIONALE,
AUGUSTIN ZEGREAN

Magistrat-asistent,
Ingrid Alina Tudora

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

DECIZIA Nr. 638

din 17 mai 2011

referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 102 alin. (1) pct. 14 din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 195/2002 privind circulația pe drumurile publice

Augustin Zegrean	— președinte
Aspazia Cojocaru	— judecător
Acsinte Gaspar	— judecător
Petre Lăzăroiu	— judecător
Mircea Ștefan Minea	— judecător
Iulia Antoanella Motoc	— judecător
Ion Predescu	— judecător
Puskás Valentin Zoltán	— judecător
Tudorel Toader	— judecător
Marieta Safta	— prim-magistrat-asistent

Cu participarea reprezentantului Ministerului Public, procuror
Carmen-Cătălina Gliga.

Pe rol se află soluționarea excepției de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 102 alin. (1) pct. 14 din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 195/2002 privind circulația pe drumurile publice, excepție ridicată de Ovidiu Teci în Dosarul nr. 637/258/2010 al Judecătoria Miercurea-Ciuc.

La apelul nominal lipsesc părțile, față de care procedura de citare este legal îndeplinită.

Reprezentantul Ministerului Public pune concluzii de respingere a excepției de neconstituționalitate ca neîntemeiată, arătând că textul constituțional invocat în motivarea acesteia nu are incidență în cauză.

CURTEA,

având în vedere actele și lucrările dosarului, reține următoarele:

Prin Încheierea civilă nr. 2 din 26 mai 2010, pronunțată în Dosarul nr. 637/258/2010, **Judecătoria Miercurea-Ciuc a sesizat Curtea Constituțională cu excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 102 alin. (1) pct. 14 din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 195/2002 privind circulația pe drumurile publice**, excepție ridicată de Ovidiu Teci.

În motivarea excepției de neconstituționalitate se susține, în esență, că a obliga pe cineva prin forța și autoritatea poliției de a comunica informații privitoare la o persoană expusă

unor măsuri represive reprezintă un atentat asupra conștiinței individului, pus în dilema alegerii între a fi „turnător” sau a fi sancționat. Se mai arată că obligația de delațiune sau de a colabora cu poliția nu este una dintre îndatoririle fundamentale prevăzute de art. 54—57 din Constituție, precum și faptul că poliția, atunci când constată săvârșirea unei fapte contravenționale, are suficiente posibilități de identificare și sancționare a făptuitorului. Astfel, agenții constatatori trebuie să facă identificarea contravenientului, și nu să oblige o persoană particulară să facă identificarea acestuia.

Judecătoria Miercurea-Ciuc consideră că excepția de neconstituționalitate invocată în cauză este neîntemeiată. Astfel, libertatea de exprimare — care include și dreptul de a nu comunica informații — nu poate fi una absolută, ea suportând, astfel cum arată și art. 10 paragraful 2 din Convenția pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale, unele restricții. Statul poate aduce limitări formelor de manifestare a libertății de exprimare, cu condiția ca aceste limitări să fie prevăzute de lege, să urmărească un scop legitim și să fie necesare într-o societate democratică, pentru atingerea acestui scop. În acest context, scopul măsurii prevăzute de textul de lege criticat este unul legitim, constând în identificarea persoanelor care au săvârșit contravenții, iar, față de natura sancțiunii și cuantumul acesteia, instanța apreciază că măsura în cauză este proporțională cu scopul urmărit de legiuitor.

În conformitate cu dispozițiile art. 30 alin. (1) din Legea nr. 47/1992, încheierea de sesizare a fost comunicată președinților celor două Camere ale Parlamentului, Guvernului și Avocatului Poporului, pentru a-și exprima punctele de vedere asupra excepției de neconstituționalitate ridicate.

Președinții celor două Camere ale Parlamentului, Guvernul și Avocatul Poporului nu au comunicat punctele lor de vedere cu privire la excepția de neconstituționalitate.

CURTEA,

examinând încheierea de sesizare, raportul întocmit de judecătorul-raportor, concluziile procurorului, dispozițiile legale criticate, raportate la prevederile Constituției, precum și Legea nr. 47/1992, reține următoarele:

Curtea Constituțională a fost legal sesizată și este competentă, potrivit dispozițiilor art. 146 lit. d) din Constituție, precum și ale art. 1 alin. (2), ale art. 2, 3, 10 și 29 din Legea nr. 47/1992, să soluționeze excepția de neconstituționalitate.

Obiectul excepției de neconstituționalitate îl constituie dispozițiile art. 102 alin. (1) pct. 14 din Ordonanța de urgență a

Guvernului nr. 195/2002 privind circulația pe drumurile publice, republicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 670 din 3 august 2006, care au următorul conținut:

„Art. 102. — (1) *Constituie contravenții și se sancționează cu amenda prevăzută în clasa a IV-a de sancțiuni următoarele fapte săvârșite de persoane fizice: [...]*

14. *necomunicarea de către proprietarul sau utilizatorul unui vehicul, la solicitarea poliției rutiere, a identității persoanei căreia i-a încredințat vehiculul spre a fi condus.*”

Dispozițiile constituționale invocate în susținerea excepției sunt cele ale art. 20 alin. (2) și art. 30 alin. (1) referitoare la tratatele internaționale privind drepturile omului și, respectiv, libertatea de exprimare, cu raportare la art. 10 din Convenția pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale, referitoare la libertatea de exprimare.

Examinând excepția de neconstituționalitate invocată, Curtea constată că dispozițiile art. 30 alin. (1) din Constituție, invocate în motivarea acesteia, potrivit cărora „*Libertatea de exprimare a gândurilor, a opiniilor sau a credințelor și libertatea creațiilor de orice fel, prin viu grai, prin scris, prin imagini, prin sunete sau prin alte mijloace de comunicare în public, sunt inviolabile*”, precum și cele al art. 10 din Convenția pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale, care se referă, de asemenea, la libertatea de exprimare, nu au incidență în cauză. Astfel, instituirea obligației a cărei neîndeplinire este sancționată prin dispozițiile criticate în prezenta cauză este circumscrisă scopului general al Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 195/2002, și anume asigurarea desfășurării fluente și în siguranță a circulației pe drumurile publice, precum și ocrotirea vieții, integrității corporale și a sănătății persoanelor participante la trafic sau aflate în zona drumului public, protecția drepturilor și intereselor legitime ale persoanelor respective, a proprietății publice și private, cât și a mediului și nu pune în discuție, în niciun fel, libertatea de exprimare, în sensul dispozițiilor constituționale și convenționale invocate.

Curtea constată, totodată, că s-a mai pronunțat în jurisprudența sa asupra constituționalității aceluiași text legal, criticat din perspectiva altor temeuri constituționale, însă cu argumente asemănătoare. În acest sens este Decizia nr. 999 din 7 iulie 2009, publicată Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 575 din 18 august 2009, a cărei soluție de respingerea a excepției de neconstituționalitate, precum și considerentele de principiu care o fundamentează sunt valabile și în prezenta cauză.

Pentru motivele mai sus arătate, în temeiul art. 146 lit. d) și al art. 147 alin. (4) din Constituție, precum și al art. 1—3, al art. 11 alin. (1) lit. A.d) și al art. 29 din Legea nr. 47/1992,

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

În numele legii

DECIDE:

Respinge ca neîntemeiată excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 102 alin. (1) pct. 14 din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 195/2002 privind circulația pe drumurile publice, excepție ridicată de Ovidiu Tecu în Dosarul nr. 637/258/2010 al Judecătoria Miercurea-Ciuc.

Definitivă și general obligatorie.

Pronunțată în ședința publică din data de 17 mai 2011.

PREȘEDINTELE CURȚII CONSTITUȚIONALE,
AUGUSTIN ZEGREAN

Prim-magistrat-asistent,
Marieta Safta

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

DECIZIA Nr. 647

din 17 mai 2011

referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 287 din Legea nr. 53/2003 —
Codul muncii și ale art. 304¹ din Codul de procedură civilă

Augustin Zegrean	— președinte
Aspazia Cojocaru	— judecător
Acsinte Gaspar	— judecător
Petre Lăzăroiu	— judecător
Mircea Ștefan Minea	— judecător
Iulia Antoanella Motoc	— judecător
Ion Predescu	— judecător
Puskás Valentin Zoltán	— judecător
Tudorel Toader	— judecător
Patricia Marilena Ionea	— magistrat-asistent

Cu participarea reprezentantului Ministerului Public, procuror Carmen-Cătălina Gliga.

Pe rol se află soluționarea excepției de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 287 din Legea nr. 53/2003 — Codul muncii și ale art. 304¹ din Codul de procedură civilă, excepție ridicată de Petru Zuga în Dosarul nr. 6.022/107/2008 al Curții de Apel Alba Iulia — Secția pentru conflicte de muncă și asigurări sociale.

La apelul nominal lipsesc părțile, față de care procedura de citare este legal îndeplinită.

Reprezentantul Ministerului Public pune concluzii de respingere a excepției de neconstituționalitate, sens în care invocă jurisprudența în materie a Curții Constituționale.

CURTEA,

având în vedere actele și lucrările dosarului, constată următoarele:

Prin Încheierea din 24 iunie 2010, pronunțată în Dosarul nr. 6.022/107/2008, **Curtea de Apel Alba Iulia — Secția pentru conflicte de muncă și asigurări sociale a sesizat Curtea Constituțională cu excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 287 din Legea nr. 53/2003 — Codul muncii și ale art. 304¹ din Codul de procedură civilă.**

Excepția a fost ridicată de Petru Zuga cu prilejul soluționării recursului formulat împotriva Sentinței civile nr. 135/2009, pronunțată de Tribunalul Alba în Dosarul nr. 6.022/107/2008.

În motivarea excepției de neconstituționalitate autorul acesteia susține, în esență, că art. 287 din Codul muncii, care prevede că sarcina probei în conflictele de muncă revine angajatorului, îl defavorizează pe angajat, întrucât angajatorul ar putea să nu depună înscrisurile necesare aflării adevărului, astfel că este afectat dreptul la un proces echitabil. În același timp, dispozițiile criticate creează o situație dezavantajoasă și pentru angajator, întrucât acesta dispune de un timp prea scurt pentru formularea apărării. În ceea ce privește dispozițiile art. 304¹ din Codul de procedură civilă, arată că acestea instituie o discriminare între persoanele care beneficiază de calea de atac a apelului și cei care beneficiază doar de recurs.

Curtea de Apel Alba Iulia — Secția pentru conflicte de muncă și asigurări sociale consideră că dispozițiile de lege criticate sunt în acord cu textele din Constituție invocate.

În conformitate cu dispozițiile art. 30 alin. (1) din Legea nr. 47/1992, încheierea de sesizare a fost comunicată președinților celor două Camere ale Parlamentului, Guvernului, precum și Avocatului Poporului, pentru a-și formula punctele de vedere cu privire la excepția de neconstituționalitate.

Guvernul, invocând jurisprudența în materie a Curții Constituționale prin deciziile nr. 494/2004, nr. 82/2008, nr. 629/2010 și nr. 1.221/2010, arată că excepția de neconstituționalitate nu este întemeiată.

Președinții celor două Camere ale Parlamentului și Avocatul Poporului nu au comunicat punctele de vedere solicitate cu privire la excepția de neconstituționalitate.

CURTEA,

examinând încheierea de sesizare, punctul de vedere al Guvernului, raportul întocmit de judecătorul-raportor, concluziile procurorului, dispozițiile de lege criticate, raportate la prevederile Constituției, precum și Legea nr. 47/1992, reține următoarele:

Curtea Constituțională a fost legal sesizată și este competentă, potrivit dispozițiilor art. 146 lit. d) din Constituție, precum și ale art. 1 alin. (2), ale art. 2, 3, 10 și 29 din Legea nr. 47/1992, să soluționeze excepția de neconstituționalitate.

Obiectul excepției de neconstituționalitate îl constituie dispozițiile art. 287 din Legea nr. 53/2003 — Codul muncii, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 72 din 5 februarie 2003, dispoziții potrivit cărora: *„Sarcina probei în conflictele de muncă revine angajatorului, acesta fiind obligat să depună dovezile în apărarea sa până la prima zi de înfățișare.”*

De asemenea, obiect al excepției de neconstituționalitate îl constituie și dispozițiile art. 304¹ din Codul de procedură civilă, dispoziții potrivit cărora: *„Recursul declarat împotriva unei hotărâri care, potrivit legii, nu poate fi atacată cu apel, nu este limitat la motivele de casare prevăzute în art. 304, instanța putând să examineze cauza sub toate aspectele.”*

Autorul excepției consideră că prevederile de lege criticate contravin următoarelor texte din Constituție: art. 16 alin. (1) privind egalitatea în drepturi a cetățenilor și art. 21 alin. (3) privind dreptul la un proces echitabil.

Examinând excepția de neconstituționalitate, Curtea constată că autorul excepției critică dispozițiile art. 287 din Codul muncii atât din perspectiva angajatului, cât și a angajatorului.

În ceea ce privește pretensele atingeri aduse drepturilor fundamentale ale angajatului, Curtea constată că textul criticat prevede *„obligația”*, iar nu opțiunea angajatorului de a depune înscrisurile necesare pentru aflarea adevărului. În măsura în care se eschivează de la această obligație, instanța, în virtutea rolului său activ, poate obliga angajatorul să prezinte probele cerute.

Cât privește critica formulată din perspectiva angajatorului, constatând calitatea pe care o are în proces autorul excepției, Curtea apreciază că aceasta este lipsită de interes, astfel că urmează a fi respinsă ca inadmisibilă.

În ceea ce privește critica dispozițiilor art. 304¹ din Codul de procedură civilă, Curtea constată că justificarea acestei reglementări derogatorii de la regula generală a caracterului nedevolutiv al recursului ține de deosebirile esențiale existente între cele două situații avute în vedere de legiuitor. Astfel, în situația în care s-a putut exercita calea de atac a apelului, cauza a fost, integral și sub toate aspectele legalității și temeiniciei soluției pronunțate de prima instanță, examinată de o instanță de control judiciar, la un grad de jurisdicție superior, iar recursul va putea fi exercitat pentru motive concret și limitativ determinate, care vizează legalitatea deciziei pronunțate în apel. În situația în care părților nu le este deschisă calea de atac a apelului, apare firesc ca instanța să poată cerceta sub toate aspectele cauza dedusă judecătii.

Această posibilitate, coroborată cu principiul rolului activ al judecătorului, conform căruia instanța are îndatorirea să stăruie prin toate mijloacele legale pentru a preveni orice greșeală privind aflarea adevărului în cauză, pe baza stabilirii faptelor și

prin aplicarea corectă a legii, în scopul pronunțării unei hotărâri temeinice și legale, este menită să asigure părților o judecată echitabilă și să conducă instanța la cercetarea și aprecierea tuturor aspectelor relevante pentru pronunțarea unei soluții.

De altfel, asupra constituționalității textelor de lege criticate în raport cu dispozițiile constituționale referitoare la egalitatea cetățenilor în drepturi și dreptul la un proces echitabil, Curtea s-a mai pronunțat și prin Decizia nr. 1.640 din 16 decembrie 2010, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 145 din 28 februarie 2011, și Decizia nr. 49 din 20 ianuarie 2011, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 186 din 17 martie 2011, respingând excepțiile de neconstituționalitate ca neîntemeiate.

Întrucât nu au intervenit elemente noi, de natură să justifice reconsiderarea jurisprudenței în materie a Curții Constituționale, soluția și considerentele deciziei amintite își păstrează valabilitatea și în prezenta cauză.

Pentru considerentele expuse, în temeiul art. 146 lit. d) și al art. 147 alin. (4) din Constituție, precum și al art. 1—3, al art. 11 alin. (1) lit. A.d) și al art. 29 din Legea nr. 47/1992, cu majoritate de voturi,

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

În numele legii

DECIDE:

Respinge ca neîntemeiată excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 287 din Legea nr. 53/2003 — Codul muncii și ale art. 304¹ din Codul de procedură civilă, excepție ridicată de Petru Zuga în Dosarul nr. 6.022/107/2008 al Curții de Apel Alba Iulia — Secția pentru conflicte de muncă și asigurări sociale.

Definitivă și general obligatorie.

Pronunțată în ședința publică din data de 17 mai 2011.

PREȘEDINTELE CURȚII CONSTITUȚIONALE,
AUGUSTIN ZEGREAN

Magistrat-asistent,
Patricia Marilena Ionea

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

DECIZIA Nr. 655

din 17 mai 2011

referitoare la excepția de neconstituționalitate a prevederilor art. 452 alin. 2 lit. c) teza finală din Codul de procedură civilă

Augustin Zegrean	— președinte
Aspazia Cojocar	— judecător
Acsinte Gaspar	— judecător
Petre Lăzăroiu	— judecător
Mircea Ștefan Minea	— judecător
Iulia Antoanella Motoc	— judecător
Ion Predescu	— judecător
Puskás Valentin Zoltán	— judecător
Tudorel Toader	— judecător
Simina Gagu	— magistrat-asistent

Cu participarea reprezentantului Ministerului Public, procuror
Carmen-Cătălina Gliga.

Pe rol se află soluționarea excepției de neconstituționalitate a prevederilor art. 452 alin. 2 lit. c) teza finală din Codul de procedură civilă, excepție ridicată de Consiliul Local — Direcția de Taxe și Impozite a Municipiului Piatra-Neamț și Municipiul Piatra-Neamț, prin primar, în Dosarul nr. 1.716/279/2010 al

Judecătoriei Piatra-Neamț și care formează obiectul Dosarului nr. 3.328D/2010 al Curții Constituționale.

La apelul nominal se constată lipsa părților, față de care procedura de citare a fost legal îndeplinită.

Președintele dispune a se face apelul și în Dosarul nr. 3.329D/2010, având ca obiect aceeași excepție, ridicată de aceiași autori, în Dosarul nr. 1.715/279/2010 al Judecătoriei Piatra-Neamț.

La apelul nominal se constată lipsa părților, față de care procedura de citare a fost legal îndeplinită.

Curtea, din oficiu, pune în discuție conexarea Dosarului nr. 3.329D/2010, la Dosarul nr. 3.328D/2010, având în vedere că acestea au un obiect identic.

Reprezentantul Ministerului Public arată că este de acord cu măsura conexării dosarelor.

Curtea, în temeiul dispozițiilor art. 53 alin. (5) din Legea nr. 47/1992, dispune conexarea Dosarului nr. 3.329D/2010, la Dosarul nr. 3.328D/2010, care este primul înregistrat.

Cauza fiind în stare de judecată, președintele Curții acordă cuvântul reprezentantului Ministerului Public, care pune concluzii de admitere a excepției de neconstituționalitate. În acest sens, arată că, într-adevăr, legiuitorul este competent să stabilească cadrul juridic pentru exercitarea dreptului de proprietate, însă, contrar art. 44 din Constituție, interdicția popririi sumelor necesare drepturilor salariale, care operează nu mai mult de 6 luni de la data înființării popririi, nu reprezintă o limitare rezonabilă a acestui drept. De asemenea, arată că salariul, care reprezintă un „bun”, protejat de dispozițiile art. 1 din Primul Protocol adițional la Convenția pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale, are caracter vital, reprezintă un obiect al contractului de muncă, astfel încât normele criticate reprezintă o ingerință în executarea contractului de muncă. Ca atare, sancțiunea vizează, în realitate, drepturile angajaților și, în contradicție cu dispozițiile art. 53 din Constituție, restrânge nejustificat dreptul de proprietate al acestora. Invocă, în acest sens, Directiva 2008/94/CE a Parlamentului European și a Consiliului din 22 octombrie 2008 privind protecția lucrătorilor salariați în cazul insolvenței angajatorului.

CURTEA,

având în vedere actele și lucrările dosarelor, constată următoarele:

Prin încheierile din 8 iulie 2010 și 7 iulie 2010, pronunțate în dosarele nr. 1.716/279/2010 și nr. 1.715/279/2010, **Judecătoria Piatra-Neamț a sesizat Curtea Constituțională cu excepția de neconstituționalitate a prevederilor art. 452 alin. 2 lit. c) teza finală din Codul de procedură civilă**, excepție ridicată de Consiliul Local — Direcția de Taxe și Impozite a Municipiului Piatra-Neamț și Municipiul Piatra-Neamț, prin primar, în litigii având ca obiect validare poprire.

În motivarea excepției de neconstituționalitate autorii acesteia arată că textul legal criticat este neconstituțional, în măsura în care interdicția de executare silită prin poprire a drepturilor salariale este limitată la termenul de 6 luni de la data înființării acesteia. Pentru a răspunde exigențelor constituționale, ar trebui eliminată sintagma „nu mai mult de

6 luni de la data înființării popririi”, numai în acest mod realizându-se o protecție efectivă a dreptului la salariu, în conformitate cu dispoziții din pacte și tratate la care România este parte, precum: Convenția nr. 95/1949 privind protecția salariului, Pactul internațional cu privire la drepturile civile și politice, Pactul internațional cu privire la drepturile economice, sociale și culturale, Carta socială europeană revizuită, „Directiva 2002/1974/CE a Parlamentului European și a Consiliului de modificare a Directivei 80/1987/CEE a Consiliului privind apropierea legislațiilor statelor membre referitoare la protecția lucrătorilor salariați în cazul insolvenței angajatorului”. Susțin că, prin dispozițiile legale criticate, se realizează o restrângere a exercițiului dreptului la salariu, care nu se încadrează în vreuna dintre ipotezele prevăzute de art. 53 din Constituție. Această restrângere nu este nici proporțională (salariații urmând a fi lipsiți de posibilitatea de a-și asigura un nivel de trai satisfăcător) și nici nediscriminatorie (salariații urmând a fi privați de un drept deja dobândit, fără a se putea apăra, spre deosebire de ceilalți debitori).

Totodată, întrucât salariul reprezintă un „bun” în accepțiunea dată de Curtea Europeană a Drepturilor Omului noțiunii din textul art. 1 din Primul Protocol adițional la Convenția pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale, prevederile legale criticate încalcă și dreptul de proprietate privată. Autorii excepției invocă în acest sens hotărârea Curții Europene a Drepturilor Omului, pronunțată în *Cauza Gasus Dosier- und Fördertechnik GmbH contra Olandei, 1995*.

Judecătoria Piatra-Neamț apreciază că prevederile art. 452 alin. 2 lit. c) teza finală din Codul de procedură civilă nu contravin dispozițiilor art. 11, art. 15 alin. (1), art. 20, art. 44 alin. (1) și (2) și art. 53 din Constituție, deoarece acestea au rolul de a proteja creditorul, care ar putea astfel să se vadă lipsit de posibilitatea de a-și recupera creanța în fața unei stări de insolvență continue a debitorului. Prin instituirea normei respective nu sunt îngădite și nici restrânse vreunele dintre drepturile fundamentale, ci, dimpotrivă, rațiunea normei rezidă în necesitatea de a garanta recuperarea creanțelor prin posibilitatea îndestulării creditorului și din sumele de bani destinate unei afecțiuni speciale. În măsura în care nu s-ar limita la o perioadă de timp dreptul debitorului de a excepta de la executare silită anumite sume, dreptul creditorului rezultând dintr-un titlu executoriu ar putea deveni iluzoriu.

Potrivit prevederilor art. 30 alin. (1) din Legea nr. 47/1992, încheierile de sesizare au fost comunicate președinților celor două Camere ale Parlamentului, Guvernului și Avocatului Poporului, pentru a-și formula punctele de vedere asupra excepției de neconstituționalitate.

Președinții celor două Camere ale Parlamentului, Guvernul și Avocatul Poporului nu au comunicat punctele lor de vedere asupra excepției de neconstituționalitate.

CURTEA,

examinând încheierile de sesizare, rapoartele întocmite de judecătorul-raportor, concluziile procurorului, dispozițiile legale criticate, raportate la prevederile Constituției, precum și Legea nr. 47/1992, reține următoarele:

Curtea Constituțională a fost legal sesizată și este competentă, potrivit dispozițiilor art. 146 lit. d) din Constituție, precum și ale art. 1 alin. (2), ale art. 2, 3, 10 și 29 din Legea nr. 47/1992, să soluționeze excepția de neconstituționalitate.

Obiectul excepției de neconstituționalitate îl constituie prevederile art. 452 alin. 2 lit. c) teza finală din Codul de procedură civilă, prevederi introduse prin art. 1 pct. 22 din Legea nr. 459/2006 pentru modificarea și completarea Codului de procedură civilă, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 994 din 13 decembrie 2006, având, în prezent, următorul cuprins: „Nu sunt supuse executării silite prin poprire: [...]”

c) *sumele necesare plății drepturilor salariale, dar nu mai mult de 6 luni de la data înființării popririi.*”

În opinia autorului excepției de neconstituționalitate, textul de lege criticat încalcă dispozițiile constituționale ale art. 11 privind dreptul internațional și dreptul intern, art. 15 alin. (1) privind universalitatea, art. 20 referitor la tratatele internaționale privind drepturile omului, art. 44 alin. (1) și (2) privind garantarea și ocrotirea dreptului de proprietate privată și ale art. 53 privind restrângerea exercițiului unor drepturi sau al unor libertăți și înfrâng norme din Convenția Organizației Internaționale a Muncii nr. 95/1949 privind protecția salariului, ratificată prin Decretul nr. 284/1973, publicat în Buletinul Oficial nr. 81 din 6 iunie 1973, art. 5 pct. 2 și art. 7 lit. a) din Pactul internațional din 16 decembrie 1966 cu privire la drepturile economice, sociale și culturale, ratificat prin Decretul nr. 212/1974, publicat în Buletinul Oficial nr. 146 din 20 noiembrie 1974, Partea I pct. 4 și Partea a II-a art. 4 din Carta socială europeană revizuită, adoptată la Strasbourg la 3 mai 1996, ratificată prin Legea nr. 74/1999, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 193 din 4 mai 1999, Directiva 2002/74/CE a Parlamentului European și a Consiliului din 23 septembrie 2002 de modificare a Directivei 80/987/CEE a Consiliului privind apropierea legislațiilor statelor membre referitoare la protecția lucrătorilor salariați în cazul insolvenței angajatorului, precum și art. 1 din Primul Protocol adițional la Convenția pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale.

Examinând excepția de neconstituționalitate, Curtea reține că dispozițiile art. 452 alin. 2 lit. c) din Codul de procedură civilă, potrivit cărora nu sunt supuse executării silite prin poprire sumele necesare plății drepturilor salariale, dar nu mai mult de 6 luni de la data înființării popririi, reprezintă norme procedurale, prin care se instituie o excepție de la regula executării silite prin poprire. Potrivit dispozițiilor art. 126 alin. (2) din Constituție, procedura de judecată, deci inclusiv stabilirea unor excepții sau interdicții în materia executării silite sub forma popririi, sunt de competența exclusivă a legiuitorului, evident cu respectarea celorlalte principii sau prevederi din Legea fundamentală.

Astfel, Curtea constată că exceptarea prevăzută de dispozițiile legale supuse controlului de constituționalitate nu încalcă dreptul de proprietate privată, astfel cum acesta este reglementat prin art. 44 alin. (1) și (2) din Constituție și art. 1 din Primul Protocol adițional la Convenția pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale. Legiuitorul român a instituit o excepție firească în această materie, având în vedere natura și destinația unor astfel de sume, iar faptul că

interdicția reglementată nu are caracter permanent, ci operează doar pentru o durată de până la 6 luni de la înființarea popririi, nu poate fi considerat contrar drepturilor sau intereselor legitime ale debitorului poprit sau ale terțului poprit.

Termenul de 6 luni, care conferă caracter temporar exceptării de la executarea silite prin poprire a sumelor necesare plății drepturilor salariale, nu poate fi, ca atare, neconstituțional. Acest termen permite debitorului să depună diligențe pentru obținerea sumelor necesare executării obligației și constituie, totodată, o garanție indispensabilă derulării executării silite prin poprire, în condiții rezonabile pentru toate părțile implicate în această procedură: creditor, debitor poprit, terț poprit. Rezultă faptul că dispozițiile legale criticate au ca finalitate, pe de o parte, ocrotirea intereselor debitorului, iar pe de altă parte, protecția drepturilor creditorului, îndreptățit să obțină, pe calea unei proceduri suplă și rapide, executarea obligației recunoscute printr-un titlu executoriu.

De asemenea, astfel cum dispune art. 44 alin. (1) teza a doua din Constituție, conținutul și limitele dreptului de proprietate privată sunt stabilite prin lege.

În aceste condiții, Curtea Constituțională a reținut constant în jurisprudența sa, de exemplu prin Decizia nr. 59 din 17 februarie 2004, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 203 din 9 martie 2004, că „legiuitorul ordinar este așadar competent să stabilească cadrul juridic pentru exercitarea atributelor dreptului de proprietate, în accepțiunea principială conferită de Constituție, în așa fel încât să nu vină în coliziune cu interesele generale sau cu interesele particulare legitime ale altor subiecte de drept, instituind astfel niște limitări rezonabile în valorificarea acestuia, ca drept subiectiv garantat”.

În același sens este și jurisprudența Curții Europene a Drepturilor Omului, care, în repetate rânduri (spre exemplu, în Cauza *Dacia S.R.L. contra Moldovei*, 2008, Cauza *James și alții contra Regatului Unit*, 1986, Cauza *Sporrong și Lonroth contra Suediei*, 1982) a precizat că art. 1 din Primul Protocol adițional la Convenția pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale cuprinde trei reguli distincte: prima, stabilită în prima teză din primul alineat, este de natură generală și enunță principiul respectării proprietății; a doua regulă, cuprinsă în teza a doua a aceluiași alineat, se referă la privațiunea de proprietate și o supune anumitor condiții; regula a treia, consemnată în al doilea alineat, recunoaște statelor prerogativa, între altele, de a reglementa folosința bunurilor în conformitate cu interesul general. Între aceste reguli există o interdependență. De asemenea, în Cauza *Ponomaryov contra Ucrainei*, 2008, Curtea europeană a statuat că existența unei datorii confirmate printr-o hotărâre definitivă și executorie furnizează beneficiarului hotărârii o „speranță legitimă” că datoria va fi plătită și constituie un „bun” în sensul art. 1 din Primul Protocol adițional.

În plus, Curtea Europeană a Drepturilor Omului, în Cauza *Vontas și alții contra Greciei*, 2009, a considerat că statele au obligația pozitivă de a stabili proceduri judiciare, care oferă garanțiile procedurale necesare instanțelor judecătorești naționale să se pronunțe în mod eficient și corect în cazurile referitoare la chestiuni de proprietate. Aceasta înseamnă, în special, că art. 1 din Primul Protocol implică faptul că orice interferență în respectarea bunurilor trebuie să fie însoțită de

garanții procedurale, care oferă persoanei sau entității vizate o ocazie adecvată de a prezenta cazul în fața autorităților competente.

Totodată, referitor la art. 1 din Primul Protocol adițional la Convenția pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale, Curtea Europeană a Drepturilor Omului a statuat, în *Cauza Scordino contra Italiei, 2006*, că o ingerință în dreptul la respectarea bunurilor trebuie să asigure un just echilibru între exigențele interesului general al comunității și cele de protecție a drepturilor fundamentale ale individului.

Prin urmare, declanșarea procedurii executării silite prin poprire asupra sumelor necesare plății drepturilor salariale, după expirarea termenului de cel mult 6 luni, relevă o deplină conformitate cu normele constituționale și convenționale menționate mai sus, deoarece această procedură, având ca scop aducerea la îndeplinire a unei obligații certe, lichide și exigibile, constatată prin titlu executoriu, este instituită pentru a nu leza dreptul legal recunoscut al titularului creanței. Se asigură, astfel, un raport rezonabil de proporționalitate între mijloacele folosite și scopul urmărit.

Referitor la critica de neconstituționalitate care vizează pretinsa încălcare a dreptului fundamental la salariu, astfel cum este reglementat de normele constituționale și de actele juridice internaționale invocate în motivarea excepției, Curtea constată că aceasta nu poate fi reținută. Instanța de contencios constituțional a reținut în jurisprudența sa, de exemplu, prin Decizia nr. 1.221 din 12 noiembrie 2008, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 804 din 2 decembrie 2008, că salariul reprezintă o componentă a dreptului la muncă și reprezintă contraprestația angajatorului în raport cu munca prestată de către angajat în baza unor raporturi de muncă. Efectele raporturilor de muncă stabilite între angajat și angajator se concretizează în obligații de ambele părți, iar una dintre obligațiile esențiale ale angajatorului este plata salariului angajatului pentru munca prestată.

Totodată, Curtea constată că, în ansamblul său, critica de neconstituționalitate este formulată de persoane juridice de

drept public, din perspectiva încălcării dreptului la salariu și a dreptului de proprietate al salariaților acestora. În aceste condiții, Curtea observă că, în materia executării obligațiilor de plată ale instituțiilor și autorităților publice, stabilite prin titluri executorii, sunt incidente dispozițiile Ordonanței Guvernului nr. 22/2002 privind executarea obligațiilor de plată ale instituțiilor publice, stabilite prin titluri executorii, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 81 din 1 februarie 2002, care, stabilind reguli speciale, derogatorii de la Codul de procedură civilă, au o evidentă finalitate de protecție a patrimoniului instituțiilor publice, ca o premisă indispensabilă a desfășurării activității lor în condiții optime și, prin aceasta, a îndeplinirii atribuțiilor ce le revin ca parte integrantă a mecanismului statului.

În ceea ce privește argumentele autorilor excepției privind existența unei neconcordanțe a dispozițiilor interne cu prevederile Directivei 2002/74/CE, Curtea precizează, pe de parte, că aceasta a fost abrogată prin art. 16 din Directiva 2008/94/CE a Parlamentului European și a Consiliului din 22 octombrie 2008 privind protecția lucrătorilor salariați în cazul insolvenței angajatorului și, pe altă parte, că, potrivit jurisprudenței sale, spre exemplu, Decizia nr. 137 din 25 februarie 2010, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 182 din 22 martie 2010, nu are competența de a analiza conformitatea dreptului național cu prevederile cuprinse în actele obligatorii adoptate la nivelul Uniunii Europene.

Referitor la invocarea încălcării dispozițiilor art. 15 alin. (1) din Constituție, Curtea constată că aceasta nu poate fi reținută. Aceste norme fundamentale exprimă legătura indisolubilă dintre drepturi și obligații, interconținutul lor și, de aceea, este pe deplin constituțional ca dreptului de creanță, legal recunoscut al creditorului, să îi corespundă obligația debitorului de a executa cele înscrise într-un titlu executoriu.

În final, Curtea observă că dispozițiile art. 53 din Legea fundamentală nu au incidență în cauză, deoarece nu s-a constatat restrângerea exercițiului vreunui drept sau al vreunei libertăți fundamentale, în sensul prevăzut de norma constituțională invocată.

Pentru considerentele expuse mai sus, în temeiul art. 146 lit. d) și al art. 147 alin. (4) din Constituție, precum și al art. 1—3, al art. 11 alin. (1) lit. A.d) și al art. 29 din Legea nr. 47/1992, cu majoritate de voturi,

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

În numele legii

DECIDE:

Respinge, ca neîntemeiată, excepția de neconstituționalitate a prevederilor art. 452 alin. 2 lit. c) teza finală din Codul de procedură civilă, excepție ridicată de Consiliul Local — Direcția de Taxe și Impozite a Municipiului Piatra-Neamț și Municipiul Piatra-Neamț, prin primar, în dosarele nr. 1.716/279/2010 și nr. 1.715/279/2010 ale Judecătorei Piatra-Neamț.

Definitivă și general obligatorie.

Pronunțată în ședința publică din data de 17 mai 2011.

PREȘEDINTELE CURȚII CONSTITUȚIONALE,
AUGUSTIN ZEGREAN

Magistrat-asistent,
Simina Gagu

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

DECIZIA Nr. 706

din 31 mai 2011

referitoare la excepția de neconstituționalitate a prevederilor art. 7 din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 51/2008 privind ajutorul public judiciar în materie civilă

Augustin Zegrean	— președinte
Aspazia Cojocaru	— judecător
Acsinte Gaspar	— judecător
Petre Lăzăroiu	— judecător
Mircea Ștefan Minea	— judecător
Iulia Antoanella Motoc	— judecător
Ion Predescu	— judecător
Puskás Valentin Zoltán	— judecător
Tudorel Toader	— judecător
Simina Gagu	— magistrat-asistent

Cu participarea reprezentantului Ministerului Public, procuror
Antonia Constantin.

Pe rol se află soluționarea excepției de neconstituționalitate a prevederilor art. 7 din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 51/2008 privind ajutorul public judiciar în materie civilă, excepție ridicată, din oficiu, de Tribunalul Iași — Secția civilă, în Dosarul nr. 2.891./99/2007.

La apelul nominal se constată lipsa părților, față de care procedura de citare a fost legal îndeplinită.

Cauza fiind în stare de judecată, președintele Curții acordă cuvântul reprezentantului Ministerului Public, care pune concluzii de respingere a excepției de neconstituționalitate, ca neîntemeiată, sens în care invocă Decizia Curții Constituționale nr. 135/2010.

CURTEA,

având în vedere actele și lucrările dosarului, constată următoarele:

Prin Încheierea din 28 aprilie 2010, pronunțată în Dosarul nr. 2.891./99/2007, **Tribunalul Iași — Secția civilă a sesizat Curtea Constituțională cu excepția de neconstituționalitate a prevederilor art. 7 din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 51/2008 privind ajutorul public judiciar în materie civilă.** Excepția de neconstituționalitate a fost ridicată de instanța judecătorească, din oficiu, într-o cauză având ca obiect fond funciar.

În motivarea excepției de neconstituționalitate instanța judecătorească susține că, prin cuantificarea ajutorului public judiciar, în anumite limite, conform art. 7 din ordonanță, s-ar putea aduce atingere dreptului la un proces echitabil.

Potrivit prevederilor art. 30 alin. (1) din Legea nr. 47/1992, încheierea de sesizare a fost comunicată președinților celor două Camere ale Parlamentului, Guvernului și Avocatului Poporului, pentru a-și formula punctele de vedere asupra excepției de neconstituționalitate.

Președinții celor două Camere ale Parlamentului, Guvernul și Avocatul Poporului nu au comunicat punctele lor de vedere asupra excepției de neconstituționalitate.

CURTEA,

examinând încheierea de sesizare, raportul întocmit de judecătorul-raportor, concluziile procurorului, dispozițiile legale criticate, raportate la prevederile Constituției, precum și Legea nr. 47/1992, reține următoarele:

Curtea Constituțională a fost legal sesizată și este competentă, potrivit dispozițiilor art. 146 lit. d) din Constituție, precum și ale art. 1 alin. (2), ale art. 2, 3, 10 și 29 din Legea nr. 47/1992, să soluționeze excepția de neconstituționalitate.

Obiectul excepției de neconstituționalitate îl constituie dispozițiile art. 7 din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 51/2008 privind ajutorul public judiciar în materie civilă, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 327 din 25 aprilie 2008, astfel cum au fost modificate prin Legea nr. 193/2008 pentru aprobarea Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 51/2008 privind ajutorul public judiciar în materie civilă, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 723 din 24 octombrie 2008.

Textul de lege criticat are, în prezent, următoarea redactare:

„Art. 7. — Ajutorul public judiciar se poate acorda, separat sau cumulativ, în oricare dintre formele prevăzute la art. 6, fără a putea depăși, în total, în cursul unei perioade de un an, suma maximă echivalentă cu 12 salarii minime brute pe țară la nivelul anului în care a fost formulată cererea de acordare.”

Instanța judecătorească arată că aceste prevederi legale contravin dispozițiilor constituționale ale art. 21 privind accesul liber la justiție, ale art. 11 privind dreptul internațional și dreptul intern și ale art. 20 referitoare la tratatele internaționale privind drepturile omului, raportate la cele ale art. 6 paragraful 1 din Convenția pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale, art. 10 din Declarația Universală a Drepturilor Omului și art. 14 pct. 1 din Pactul internațional cu privire la drepturile civile și politice, sub aspectul dreptului la un proces echitabil.

Examinând excepția de neconstituționalitate, Curtea constată că prevederile art. 7 din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 51/2008 au mai făcut obiect al controlului de constituționalitate, prin raportare la aceleași dispoziții constituționale și reglementări internaționale invocate în prezenta cauză și cu o motivare similară.

În acest sens, Curtea a pronunțat Decizia nr. 135 din 25 februarie 2010, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 217 din 7 aprilie 2010, Decizia nr. 1.098 din 21 septembrie 2010, publicată în Monitorul Oficial al României,

Partea I, nr. 753 din 11 noiembrie 2010, Decizia nr. 1.322 din 13 octombrie 2009, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 790 din 19 noiembrie 2009, prin care, respingând excepțiile, a statuat, în esență, că stabilirea unei sume maxime echivalente cu 12 salarii minime brute pe țară la nivelul anului în care a fost formulată cererea de acordare, până la care se poate acorda, cumulată, în cursul unei perioade de un an, ajutorul public judiciar, nu este de natură să împiedice accesul liber la justiție sau exercitarea dreptului la un proces echitabil. S-a arătat, în acest sens, că „stabilirea unor limite și condiții privind acordarea ajutorului public judiciar a fost determinată de posibilitatea

asigurării resurselor financiare publice necesare acordării ajutorului, de realizarea unei distribuiri echitabile a ajutorului în formele prevăzute la art. 6 din ordonanță, de prevenirea exercitării abuzive a cererii de ajutor și a prejudicierii altor categorii de persoane fizice care ar fi în nevoie de susținere din partea statului și l-ar solicita, fără a se îngreși în acest mod accesul efectiv la justiție”.

Cele statuate în deciziile menționate își mențin valabilitatea și în prezenta cauză, deoarece nu au intervenit elemente noi, care să determine schimbarea jurisprudenței în această materie.

Pentru considerentele expuse mai sus, în temeiul art. 146 lit. d) și al art. 147 alin. (4) din Constituție, precum și al art. 1—3, al art. 11 alin. (1) lit. A.d) și al art. 29 din Legea nr. 47/1992,

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

În numele legii

DECIDE:

Respinge, ca neîntemeiată, excepția de neconstituționalitate a prevederilor art. 7 din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 51/2008 privind ajutorul public judiciar în materie civilă, excepție ridicată, din oficiu, de Tribunalul Iași — Secția civilă, în Dosarul nr. 2.891./99/2007.

Definitivă și general obligatorie.

Pronunțată în ședința publică din data de 31 mai 2011.

PREȘEDINTELE CURȚII CONSTITUȚIONALE,
AUGUSTIN ZEGREAN

Magistrat-asistent,
Simina Gagu

ABONAMENTE LA PUBLICAȚIILE OFICIALE PE SUPORT FIZIC

— Prețuri pentru anul 2011 —

Nr. crt.	Denumirea publicației	Număr de apariții anuale	Valoare (TVA 9% inclus) — lei		
			12 luni	3 luni	1 lună
1.	Monitorul Oficial, Partea I	900	1.200	330	120
2.	Monitorul Oficial, Partea I, limba maghiară	144	1.500		140
3.	Monitorul Oficial, Partea a II-a	245	2.250		200
4.	Monitorul Oficial, Partea a III-a	370	430		40
5.	Monitorul Oficial, Partea a IV-a	5.270	1.720		160
6.	Monitorul Oficial, Partea a VI-a	300	1.600		150
7.	Monitorul Oficial, Partea a VII-a	35	540		50
8.	Colecția Legislația României	4	450	120	
9.	Colecția Hotărâri ale Guvernului României	12	750		70

NOTĂ:

Monitorul Oficial, Partea I bis, se multiplică și se achiziționează pe bază de comandă.

ABONAMENTE LA PRODUSELE ÎN FORMAT ELECTRONIC

— Prețuri pentru anul 2011 —

Produs	Abonamentul FLEXIBIL (Monitorul Oficial, Partea I + alte 3 părți ale Monitorului Oficial, la alegere)									
	Lunar					Anual				
	Online/ Monopost	Rețea 5	Rețea 25	Rețea 100	Rețea 300	Online/ Monopost	Rețea 5	Rețea 25	Rețea 100	Rețea 300
AutenticMO	50	130	330	790	1.740	500	1.250	3.130	7.510	16.520
ExpertMO	100	250	630	1.510	3.320	1.000	2.500	6.250	15.000	33.000
Autentic+ExpertMO	130	330	830	1.990	4.380	1.300	3.250	8.130	19.510	42.920

Produs	Abonamentul COMPLET (Monitorul Oficial, Partea I + toate celelalte părți ale Monitorului Oficial)									
	Lunar					Anual				
	Online/ Monopost	Rețea 5	Rețea 25	Rețea 100	Rețea 300	Online/ Monopost	Rețea 5	Rețea 25	Rețea 100	Rețea 300
AutenticMO	60	150	380	910	2.000	600	1.500	3.750	9.000	19.800
ExpertMO	120	300	750	1.800	3.960	1.200	3.000	7.500	18.000	39.600
Autentic+ExpertMO	150	380	950	2.280	5.020	1.500	3.750	9.380	22.510	49.520

Colecția Monitorul Oficial în format electronic PDF, oricare dintre părțile acestuia

50 lei/an

Prețurile sunt exprimate în lei și conțin TVA.

Mai multe informații puteți găsi pe site-ul www.expert-monitor.ro, unde puteți aplica online comanda.

EDITOR: PARLAMENTUL ROMÂNIEI — CAMERA DEPUTAȚILOR

„Monitorul Oficial” R.A., Str. Parcului nr. 65, sectorul 1, București; C.I.F. RO427282,
IBAN: RO55RNCB0082006711100001 Banca Comercială Română — S.A. — Sucursala „Unirea” București
și IBAN: RO12TREZ7005069XXX000531 Direcția de Trezorerie și Contabilitate Publică a Municipiului București
(alocat numai persoanelor juridice bugetare)

Tel. 021.318.51.29/150, fax 021.318.51.15, e-mail: marketing@ramo.ro, internet: www.monitoruloficial.ro

Adresa pentru publicitate: Centrul pentru relații cu publicul, București, șos. Panduri nr. 1,
bloc P33, parter, sectorul 5, tel. 021.401.00.70, fax 021.401.00.71 și 021.401.00.72

Tiparul: „Monitorul Oficial” R.A.

5 948368 524781